

– наявність перетинів (накладок) та розривів між суміжними земельними ділянками, суміжними земельними ділянками суміжних кварталів, тотожність даних балансу земель;
– контроль відповідності атрибутивних даних земельних угідь чинній нормативній базі класифікаторів та кодифікаторів.

Передбачити можливість присвоєння кадастрових номерів земельним ділянкам з особливим правовим режимом, а саме, земельним ділянкам прибережних захисних смуг.

Підсумовуючи вищенаведене, з огляду на необхідність здійснення належного правового регулювання правовідносин кадастрового зонування та правовідносин щодо кадастрової нумерації земельних ділянок в Україні необхідним є прийняття Постанови Кабінету міністрів України «Про затвердження Порядку та правил проведення кадастрового зонування території України», а також внесення запропонованих змін до Тимчасового порядку присвоєння кадастрового номера земельній ділянці, затвердженого Постановою КМУ № 749 від 18.08.2010 р.

¹ Науково-практичний коментар / За заг. ред. В. І. Семчика – 3-є вид., перероб. і доп. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – 896 с. – С. 754.

² Мірошниченко А. М., Марусенко Р. І. Науково-практичний коментар Земельного кодексу України. – К.: Правова єдність, 2009. – 496 с. – С. 422-423.

³ Лихогруд М. Г. Структура й особливості формування кадастрового номера земельної ділянки та іншої нерухомості // Землевпорядний вісник. – 2000. – № 4. – С. 64-68. – С. 67.

⁴ Науково-практичний коментар / За заг. ред. В. І. Семчика – 3-є вид., перероб. і доп. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – 896 с. – С. 753.

Резюме

Стаття присвячена дослідженню питання правової природи кадастрового номера земельної ділянки, порядку його присвоєння, а також можливості застосування кадастрової нумерації з метою ідентифікації земельних ділянок прибережних захисних смуг.

Ключові слова: кадастровий номер земельної ділянки, прибережна захисна смуга.

Резюме

Статья посвящена исследованию вопроса правовой природы кадастрового номера земельного участка, порядка его присвоения, а также возможности применения кадастровой нумерации с целью идентификации земельных участков прибрежных защитных полос.

Ключевые слова: кадастровый номер земельного участка, прибрежная защитная полоса.

Summary

The article is sacred to research of question of legal nature of cadastre number of lot land, order of his appropriation, and also possibility of application of cadastre numeration with the purpose of authentication of coastal strips.

Key words: cadastre number of lot land, coastal strips.

Отримано 17.09.2010

Є. В. СТЕПАНОВ

Євген Віталійович Степанов, здобувач Київського національного університету імені Тараса Шевченка

РЕАЛІЗАЦІЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ФУНКЦІЇ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВИ: РОЛЬ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Реалізація екологічної функції є одним з головних пріоритетів діяльності Української держави. У цьому процесі бере участь значна кількість органів державної влади різних рівнів і особливе місце займають правоохоронні органи.

Правоохоронна форма реалізації екологічної функції здійснюється за кількома напрямками, головним з яких є запобігання екологічним правопорушенням, припинення вже вчинених протиправних діянь (дій або бездіяльності), вжиття заходів щодо встановлення, розшуку і затримання правопорушників і притягнення їх до передбаченої законом відповідальності. Таку форму діяльності покладено саме на правоохоронну систему держави, невід'ємною складовою якої є органи внутрішніх справ.

У цьому контексті актуальною є не лише теоретична, а й практична необхідність ґрунтовного дослідження місця і ролі органів внутрішніх справ України в системі правоохоронних органів у процесі забезпечення ними реалізації екологічної функції держави.

Ступінь наукової розробки проблеми: Комплексне дослідження ролі органів внутрішніх справ України в реалізації екологічної функції правоохоронною системою держави не проводилося. Наразі є окремі теоретичні напрацювання, проте вони мають здебільшого фрагментарний характер.

Дослідженню ряду питань здійснення екологічної функції держави присвячені наукові праці відомих вчених у галузі екологічного права, зокрема В. І. Андрейцева, М. Д. Казанцева, В. Л. Мунтяна, Г. М. Полянської, Ю. С. Шемшученка та ін.; окремі напрацювання з питань здійснення екологічної функції держави правоохоронними органами України можна зазначити в роботах О. М. Бандурки, Р. Д. Боголепова, В. І. Волкова, С. Г. Грицкевича, І. А. Дмитренка, Я. І. Лазаренка, І. Г. Кириченка та інших науковців. У більшості праць згаданих вчених цю тему висвітлено в контексті загального аналізу питань охорони довкілля.

Як складова частина усієї правоохоронної системи органи внутрішніх справ України завжди відігравали і відіграють вагомий роль у процесі реалізації фактично всіх основних функцій сучасної Української держави, до яких, беззаперечно, також відноситься і екологічна.

Зазначаємо, що незважаючи на досить поширене застосування терміну «правоохоронні органи» як в практичній, так і в науковій діяльності, на рівні законодавства України донині однозначно не вирішено питання щодо змісту цього поняття. Більшість законодавчих актів України, які широко оперують терміном «правоохоронні органи», зокрема Конституція України, Митний кодекс України, Закони України «Про Службу безпеки України», «Про державну податкову службу в Україні», «Про прокуратуру» тощо не містять визначення цього поняття. Наразі, певна спроба визначення даного терміну міститься у Законах України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави»¹ та «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів»². Кожен із названих нормативно-правових актів наводить різне і, на наш погляд, досить не повне визначення терміну «правоохоронні органи». Так, згідно зі ст.1 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» вказаний термін визначається як «державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції». У свою чергу, ст.1 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» дає більш конкретне визначення: «правоохоронні органи – органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, органи і установи виконання покарань, державної контрольно-ревізійної служби, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції». На нашу думку, наведене визначення потребує суттєвих доповнень, зокрема використовуючи словесну юридичну конструкцію «інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції», законодавець не уточнив, які саме має на увазі органи, оскільки посилення до такої ознаки їхньої діяльності як виконання ними «правозастосовної або правоохоронної функції» не є повним з огляду на те, що чинним законодавством України прямо не визначено, які саме та який обсяг функцій вважається правозастосовними та правоохоронними.

Стосовно функцій, які належать до правоохоронних, у чинному законодавстві України є два законодавчі акти, в яких зроблено спробу назвати їх. Зокрема, ст. 9 Закону України «Про основи національної безпеки України» передбачає, що правоохоронні органи ведуть боротьбу зі злочинністю і протидіють тероризму, забезпечують захист і врятування населення в разі виникнення надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру³. Виходячи з цього, можна зазначити, що в розумінні названого вище Закону предметом функцій правоохоронних органів є: а) боротьба зі злочинністю; б) протидія тероризму; в) забезпечення захисту і врятування населення в разі виникнення надзвичайних ситуацій техногенного і природного характеру. Кожен із цих напрямів діяльності правоохоронних органів тим або іншим чином у цілому пов'язаний з реалізацією екологічної функції правоохоронною системою держави.

Іншим нормативно-правовим актом, в якому законодавець спробував дати перелік функцій правоохоронних органів, є вищезазначений Закон України «Про державний захист працівників суду та правоохоронних органів». Відповідно до ст.2 цього Закону до функцій правоохоронної діяльності відносяться: а) розгляд судових справ у всіх інстанціях; б) провадження і розслідування кримінальних справ та справ про адміністративні правопорушення; в) оперативно-розшукова та розвідувальна діяльність; г) охорона громадського порядку і громадської безпеки; д) виконання вироків, рішень, ухвал і постанов судів, постанов органів дізнання і попереднього слідства та прокурорів; е) контроль за переміщенням людей, транспортних засобів, товарів та інших предметів чи речовин через державний і митний кордон України; є) нагляд і контроль за виконанням законів. На нашу думку, такий перелік функцій правоохоронних органів є більш розширеним, порівняно із наведеним у Законі України «Про основи національної безпеки України», проте це не означає, що якийсь із зазначених напрямів правоохоронної діяльності не відноситься до забезпечення виконання екологічної функції держави цієї категорією її органів. Отже, є всі підстави вважати, що чинне законодавство України, незважаючи на окремі його недоліки, про які було зазначено вище, передбачає активну участь правоохоронних органів в екологічній діяльності держави.

Щодо наукової юридичної літератури, то термін «правоохоронні органи» тут тлумачиться достатньо часто та з різних аспектів і поглядів. Узагальнено можна зазначити, що в наукових працях з юридичної про-

блематики його здебільшого використовують для визначення окремої групи органів державної влади, які покликані передусім захищати права, свободи та інтереси людини і громадянина в широкій сфері суспільних відносин, зокрема екологічній сфері. Разом з тим варто зазначити, що сьогодні визначення зазначеного терміну у загальній теорії права має достатньо дискусійний характер.

Одні науковці, серед яких можна назвати В. Осадчого та С. Лихову, вважають, що цим поняттям охоплюються всі державні органи та громадські організації, хоча б у деякій мірі наділені правоохоронними функціями⁴. Інші, зокрема А. Р. Тевлін, пропонують розглядати дане питання у широкому розумінні (всі державні органи, наділені певними повноваженнями у галузі контролю за дотриманням законності та правопорядку) та вузькому розумінні (державні органи, спеціально створені для забезпечення законності та правопорядку, боротьби зі злочинністю; саме з цією метою їм надані відповідні повноваження застосовувати передбачені законами заходи примусу та перевиховання правопорушників – через суд, органи юстиції, прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки)⁵.

У цілому можна зазначити, що сьогодні у вітчизняних науковців-правників не існує єдиного та уніфікованого визначення терміну «правоохоронні органи». Водночас всі вони беззаперечно відносять до кола цих органів і органи внутрішніх справ, які, на наш погляд, є одним з ключових елементів цієї системи. При цьому, виходячи з визначень поняття «правоохоронні органи», яке міститься як в чинному законодавстві України, так і в науковій правовій літературі, можна зазначити, що органи внутрішніх справ України є не лише достатньо вагомою складовою єдиного правоохоронного механізму держави, а й займають у ньому надзвичайно відповідальне становище.

Як слушно зазначають багато авторів, органи внутрішніх справ є спеціальними суб'єктами управління у правовій сфері, що здійснюють свою діяльність на основі спеціально правових принципів, які закріплені в Конституції України⁶. Вони беруть активну участь у виконанні внутрішніх і зовнішніх функцій держави, здійснюють діяльність із захисту широкої сфери суспільних відносин від злочинних посягань і проступків, стоять на сторожі законності та правопорядку, співробітничать на міжнародному рівні щодо забезпечення світового правопорядку та правової допомоги правоохоронним органам інших держав, мають на меті своєї діяльності захист та охорону прав і свобод особи. Практично органи внутрішніх справ є центральною інституцією в забезпеченні прав, свобод людини, громадянина, охорони правопорядку і громадської безпеки та боротьби зі злочинністю.

Діяльність органів внутрішніх справ здійснюється на підставі покладених на них державою відповідних функцій, під якими, на наш погляд, слід розуміти відповідні напрями їхньої діяльності у процесі вирішення поставлених перед ними завдань з боку суспільства і держави. Такі функції закріплено у відповідних нормативно-правових актах, наприклад «Положенні про Міністерство внутрішніх справ України»⁷, і вказують на те, з чого власне і складається щоденна поточна діяльність цих органів. На нашу думку, саме у функціях органів внутрішніх справ і відображено їхню практичну діяльність. У свою чергу, кожна з покладених на органи внутрішніх справ України функцій може бути деталізована у функціях їх структурних підрозділів.

Всі функції, які виконують органи внутрішніх справ України відповідно до мети і напрямів їхньої діяльності (одним із яких є діяльність в екологічній сфері), поділяються на три великі групи: основні, забезпечувальні (функції забезпечення) та функції загального керівництва (штабні).

Основні функції органів внутрішніх справ України являють собою те, заради чого створено і діє вся система цих органів. На підставі норм чинного законодавства України і в межах встановленої законом компетенції, органи внутрішніх справ здійснюють такі функції, які вважаються основними в їхній діяльності: гарантування особистої безпеки громадян, захист їхніх прав, свобод і законних інтересів, забезпечення охорони громадського порядку, попередження, припинення злочинів та інших правопорушень, своєчасне виявлення, розкриття і розслідування злочинів, а також розшук осіб, що їх скоїли, забезпечення дотримання правил і безпеки дорожнього руху, захист прав власності від злочинних посягань, участь у виконанні кримінальних покарань та адміністративних стягнень, участь у наданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння в межах їх компетенції іншим державним органам, підприємствам, установам та організаціям у провадженні їхньої діяльності.

Забезпечувальні функції (функції забезпечення) підтримують виконання основних функцій. За своєю правовою природою вони мають внутрішній характер і спрямовані на ефективну реалізацію основних функцій органів внутрішніх справ. До цієї групи функцій відносяться: матеріально-технічне постачання, фінансове супроводження, забезпечення соціального захисту і належних умов оплати праці співробітників органів внутрішніх справ, медичного обслуговування, капітального будівництва, інформаційної діяльності, діловодства тощо.

Функції загального керівництва (штабні) спрямовані на забезпечення ефективної діяльності органів внутрішніх справ. Вони мають на меті забезпечення ефективності в управлінні системи органів внутрішніх справ у процесі боротьби зі злочинністю в державі та в процесі забезпечення громадського порядку. До даної групи функцій відносяться: облік, аналіз, прогнозування, планування, організація, регулювання, контроль.

Відповідно до вищевказаних функцій система органів внутрішніх справ України включає в себе такі групи структурних підрозділів, як: *галузеві служби (підрозділи)*, що реалізують основні функції цих органів, зокрема міліція, слідчі апарати, внутрішні війська; *функціональні служби (підрозділи)*, які виконують забезпечувальні функції зазначених органів (кадрові, фінансово-економічні, господарські, медичні служби);

служби (підрозділи) загального керівництва (керівники служб, підрозділів, штаби, чергові частини, інформаційно-аналітичні центри, апарат міністра), які здійснюють функцію загального керівництва органами внутрішніх справ України.

Залежно від завдань, які на тому чи іншому етапі розвитку суспільства набувають більшу або меншу значущості, співвідношення та обсяг вищезазначених функцій (основних, забезпечувальних та загального керівництва) може змінюватися в той чи інший бік. У зв'язку з цим треба зазначити важливу роль органів внутрішніх справ України у забезпеченні реалізації екологічної функції держави, яка в повному обсязі тільки розпочинається. Такий висновок підтверджено тим, що сьогодні діяльність практично всіх служб органів внутрішніх справ України в тій або іншій мірі пов'язана із вирішенням питань екологічного змісту. Так, наприклад, основні функції органів внутрішніх справ України пов'язані з охороною громадського порядку і безпеки, в тому числі екологічної безпеки, яка є її складовою; боротьбою із правопорушеннями, зокрема в екологічній сфері тощо.

Варто зауважити, що правоохоронні органи являють собою цілісну систему спеціальних державних органів, які перебувають у постійному процесі взаємодії з виконання поставлених перед ними завдань.

Щодо забезпечення реалізації екологічної функції держави правоохоронними органами в цілому, то центральне місце в ній, на нашу думку, посідають органи судової влади, прокуратури та внутрішніх справ. Тому від забезпечення чіткої їх взаємодії залежить ефективність реалізації цієї функції усією правоохоронною системою.

Нині в чинному законодавстві України не має спеціального нормативного акта, який визначав би механізм взаємодії зазначених правоохоронних органів у процесі здійснення поставлених перед ними завдань, одним з яких є охорона навколишнього природного середовища, забезпечення раціонального природокористування та екологічної безпеки. Більшість норм, які стосуються зазначеного питання, містяться в різних нормативно-правових актах, що, в свою чергу, не завжди якісно відображається на взаємодії правоохоронних органів у цій сфері.

Зокрема, чинне кримінально-процесуальне законодавство України розділяє підслідність злочинів проти довкілля на ті, що відносяться до підслідності органів прокуратури і ті, що відносяться до підслідності органів внутрішніх справ. Так, на слідчих прокуратури покладено проведення досудового слідства у справах про злочини проти довкілля, які передбачені ст.ст. 236, 237, 238, 244, 253 Кримінального кодексу України. Водночас відповідно до ст. 112 Кримінально-процесуального кодексу України встановлено, що досудове слідство у справах про злочини, передбачені ст.ст. 235, 239, 239-1, 239-2, 240, 241, 242, 243, ч. 2 ст. 245, ч. 2 ст. 248, ч. 2 ст. 249, ст.ст. 251, 252, 254 Кримінального кодексу України провадиться слідчими органів внутрішніх справ України⁸.

Відповідно до ч.1 ст.10 Закону України «Про прокуратуру»⁹ Генеральний прокурор України та підпорядковані йому прокурори координують діяльність із боротьби зі злочинністю органів внутрішніх справ, органів служби безпеки, органів податкової міліції, органів митної служби, Військової служби правопорядку у Збройних силах України та інших правоохоронних органах. Для забезпечення координації діяльності органів, вказаних у ч.1 ст.10 Закону України «Про прокуратуру», прокурор скликає координаційні наради, організує робочі групи, витребує статистичну та іншу необхідну інформацію, а також бере участь в організації нарад Координаційного комітету з боротьби з організованою злочинністю та корупцією при Президентові України.

Водночас при розслідуванні злочинів проти довкілля, органи внутрішніх справ України мають право і зобов'язані проводити оперативно-розшукову діяльність відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність». Відповідно до ст.1 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» завданням оперативно-розшукової діяльності є пошук і фіксація фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, розвідувально-підбивну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави¹⁰.

Показовим в цьому плані є те, що відповідно до ст.3 Закону України «Про основи національної безпеки» суспільство, його духовні, морально-етичні, культурні, історичні, інтелектуальні та матеріальні цінності, інформаційне і навколишнє природне середовище і природні ресурси є одним із об'єктів національної безпеки¹¹. Отже, діяльність правоохоронних органів, зокрема органів внутрішніх справ України, щодо виявлення і розкриття екологічних злочинів спрямовано, в тому числі, на забезпечення національної безпеки держави.

Таким чином, діяльність органів прокуратури та внутрішніх справ у сфері забезпечення реалізації екологічної функції держави має взаємодоповнювальний характер: органи прокуратури здійснюють загальний нагляд за діяльністю органів внутрішніх справ та розслідують окрему групу злочинів проти довкілля, водночас як органи внутрішніх справ розслідують іншу групу злочинів, а також проводять оперативно-розшукові заходи.

Результати діяльності цих двох органів втілюються у рішеннях судів, які приймаються за наслідками правоохоронної діяльності цих органів у сфері охорони довкілля.

Підсумовуючи вищенаведене є всі підстави вважати, що діяльність правоохоронної системи має цілісний та взаємодоповнювальний характер. Основними елементами цієї системи в сфері забезпечення екологічної функції держави є судові органи, органи прокуратури та внутрішніх справ України. Характерною особливістю взаємодії органів прокуратури та внутрішніх справ є те, що чинне законодавство України роз-

поділяє підслідність кримінальних справи проти довілля між ними, а також покладення на кожного з них таких специфічних функцій, як функція нагляду та функція здійснення оперативно-розшукової діяльності. Результати роботи цих органів викладено у відповідних судових рішеннях, які приймаються за наслідками діяльності вищезазначених органів.

Разом із тим, на наш погляд, потребує певних змін система побудови органів внутрішніх справ, яка сьогодні перебуває в процесі реформування, а також доповнення чинного законодавства України правовими нормами, які чітко регулювали би взаємодію органів внутрішніх справ та інших правоохоронних органів у сфері охорони довілля. Зазначене можна було би здійснити шляхом прийняття Закону України «Про органи внутрішніх справ України», а також внесенням відповідних змін до Законів України «Про міліцію», «Про прокуратуру», «Про оперативно-розшукову діяльність» та Кримінально-процесуального кодексу України.

¹ Закон України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19.06.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 46. – С. 366.

² Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 11. – С. 50.

³ Закон України «Про основи національної безпеки» // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – С. 531.

⁴ Лихова С. Про визначення поняття «правоохоронні органи» // Радянське право. – 1984. – № 7; Осадчий В. І. Правоохоронні органи як суб'єкти кримінально-правового захисту // Право України. – 1997. – № 11.

⁵ Тевлін Р. Про поняття «правоохоронні органи» у вузькому та широкому розумінні // Радянське право. – 1985. – № 7.

⁶ Адміністративна діяльність: навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / М. В. Ковалів, З. Р. Кісіль, Д. П. Калаянов та ін. – К.: Правова єдність, 2009. – С. 16.

⁷ Положення «Про міністерство внутрішніх справ України» // Постанова Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 р. – № 34.

⁸ Кримінально-процесуальний кодекс України // www.zakon.rada.gov.ua

⁹ Закон України «Про прокуратуру» // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – С. 793.

¹⁰ Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – С. 303.

¹¹ Закон України «Про основи національної безпеки України» // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – С. 531.

Резюме

Статтю присвячено аналізу правового регулювання здійснення екологічної функції правоохоронними органами держави в цілому, а також визначенню місця і ролі органів внутрішніх справ України в цій діяльності. У цьому контексті досліджено положення, яке займають органи внутрішніх справ України в системі правоохоронних органів у процесі здійснення діяльності в екологічній сфері.

Проаналізовано норми чинного законодавства України, на підставі яких здійснюється правове регулювання діяльності правоохоронних органів у сфері охорони довілля, визначено роль, яку відіграють у цьому процесі органи внутрішніх справ; зроблено певні наукові висновки щодо даної проблематики, а також висунуто пропозиції стосовно удосконалення законодавства в даній сфері.

Ключові слова: держава, екологічна функція, правоохоронні органи, органи внутрішніх справ.

Резюме

Статья посвящена анализу правового регулирования осуществления экологической функции правоохранительными органами государства в целом, а также определению места и роли органов внутренних дел в этой деятельности. В контексте изложенного исследуется положение, которое занимают органы внутренних дел в системе правоохранительных органов в процессе осуществления деятельности в экологической сфере.

Проведен анализ норм действующего законодательства Украины, на основании которых осуществляется правовое регулирование деятельности правоохранительных органов в сфере охраны природы, определено место, которое занимают органы внутренних дел; сделаны определенные научные выводы относительно указанной проблематики, а также выдвинуты предложения относительно усовершенствования законодательства в этой сфере.

Ключевые слова: государство, экологическая функция, правоохранительные органы, органы внутренних дел.

Summary

The article deals with the analysis of the legal regulation of the performance of the ecological function by the law-enforcement authorities of the State on the whole and the determination of the place and role of the internal affairs agencies of Ukraine in this activity. In this context, the position occupied by the internal affairs agencies of Ukraine in the system of the law-enforcement authorities in the process of engaging in the activities in the sphere of ecology is studied.

An analysis of the provisions of the current legislation of Ukraine underlying the legal regulation of the law-enforcement authorities' activities in the sphere of the environmental protection is made, the role of the internal affairs agencies in this process is determined and suggestions concerning the improvement of the legislation in this sphere are offered.

Key words: State, ecological function, law-enforcement authorities, internal affairs agencies.

Отримано 28.10.2010